

LENTOLEHTINEN 3/97

Tässä numerossa:

- [Pääkirjoitus](#)
- [Gustav Rosenlew - opepahvi eläkeiässä](#)
- [FILE: Juha Volotinen](#)
- [Viron lentoleiri](#)
- [Purjelentokalustosta](#)
- [Viralliset PIK-Henkilöt](#)
- [In Memoriam - Pekka Tervaskanto](#)
- [FILE: Sini Merikallio](#)
- [Sarjis](#)
- [Uudet moottorilentohinnat](#)
- [PIK-tutkain](#)

Pääkirjoitus - Menestyksekkäs kesä -97

Näin syksyn koittaessa on jälleen aika arvioida mennyttä kesää - ja miksei koko kuluva vuottakin. Sääthän suosivat lentämistä kerrankin oikein kunnolla ja kelit olivat suurimmaksi osaksi mainioita. Lento- ja muu kerhotoiminta olikin PIKissä vilkasta menneenä suvena.

PIKin koneet ovat kuluvana vuonna olleet taivaalla varsin mukavasti ja tämä näkyy tietenkin lentotuntimäärissä. Mottikoneet ovat keränneet tiimaa lähes 1300h ja lisää tulee vielä syksyn kuluessa. Pursikoneilla on liidely termiikistä toiseen yli 1200h verran, mikä on kolmanneksi eniten kerhossa koskaan (ja hopeatilastakin puuttuu vain vajaat 10h !). Pikin kalustolla lennettiin kesällä kaikenlaisia lentoja: kisaa, tempua, koulutusta, harjoitus- ja tyyppikeikkoja sekä pilvi- ja suorituslentoja muutamia mainitakseni. Matkalentopuolella kierrettiin purtsikoilla ahkerasti käännepisteitä, moottorikoneilla puolestaan vierailtiin kaukaisissakin paikoissa aina Ranskaa, Tsekkijä, Jerseytä, Irlantia ja Skotlantia myöten. Kokonaislentotuntimäärä nousee selvästi lähemmäksi 90-luvun alun "hulluja vuosia" kuin useana aikaisempana vuotena. Selviä nousukauden merkkejä...

Hinaustoiminnan osalta päästiin yllättävän lähelle tavoitetta. Porkkanana oli johtokunnalle kerhon vanhemman tilintarkastajan taholta luvatut kospteat vaihtositsit. Täytyypä PIKJ:n keksiä mieluisa vastalahja hyvästä tavoitteenasettelusta...

Kun koneilla lennetään paljon, on niitä myös huollettava usein. Huollot ovat sujuneet varsin kiitettävästi vilkkaimpanakin lentokautena pätevien ja asiaan vihkiytyneiden koneenhoitajien ansiosta.

Koulutuspuolella on tehty jälleen hyvää työtä. Saldona on reilu kymmenen uutta mottilentäjää (muutamien osalta koulutus on vielä kesken) ja kymmenkunta uutta pursipilottia. Uusia hinaajia ja myös vesikelpuutuksia saatiin kerhoon.

Yksi menestyksellisen ilmailukerhotoiminnan kulmakiviä on raha-asioiden kunnollinen hoitaminen. PIKin kokoisessa kerhossa taloushallinnon pyörittäminen vaatii paljon vastuuhenkilöiltä - tehtävät ovat hyvin pitkälti samoja kuin melko suuressa yrityksessä, mutta ilman suoranaista palkkaa! Rahaviraston toimintaa tarkasteltaessa kuluvana vuonna voidaan todeta, että raha-asioiden hoitamisessa on onnistuttu varsin hyvin. Erityisesti kirjanpito on hoidettu esimerkillisesti ja mm. lentolaskutus pyörii sujuvasti alkukevään ehkä pienen opetteluvaiheen jälkeen. Taloudellinen tila - erityisesti likvideetti kesäaikana - ei ole kuitenkaan kovin hyvä, joten lisätulot olisivat tarpeen.

Riittävän messumiehityksen koolle saamisessa on ollut erityisesti alkusyksyllä vaikeuksia. Johtokunta tuleeikin melkoisella varmuudella tiukentamaan ns. messukeppiporkkana -pykälää.

Uusia jäseniä on liittynyt kerhoon lähemmäs kolmekymmentä kesän ja syyskuun aikana. Jokainen uusi jäsen on kerhon jatkuvuuden kannalta tärkeä.

Yo. asioiden valossa voidaan todeta, että kokonaisuutena PIK on pyörinyt varsin mukavasti kuluvana kesänä ja koko vuonna. Asioiden hoitaminen ei ole vaikeaa, ne tarvitsee vain tehdä! Näissä merkeissä on mieluisaa alkaa tähyilemään jo seuraavaa lentokautta kohti.

Terveisin Kimmo Rantanen

Pikiläisen muisto pikiläisestä ystävästä.

In memorium Pekka Tervaskanto

Pekalla oli juuri kaikki niin hyvin. Uusi elämäkumppani uudessa suuressa asunnossa, uusi urbaanielämä korttelikuppiloinen, turvallinen toimi hanskassa ja elämäntäysi harrastuksia ja ystäviä maalla, merellä ja ilmassa.

Pekka lensi Kebnellä jo oululaisena lukiolaisena. Äiti kasvatti yksin kaksi poikaa, jotka ihailivat häntä yli kaiken. Oulujokivarsi ja Pudasjärvi pysyivät Pekalla rakkaina paikkoina. Joen rantaan Muhokselle jäi mökki veljen kanssa ja kentälle vakituisen Kebne-porukan PIK-20D.

Pitkänhontelo, originelli Pekka tuli Polille, Teekkarikylään ja PIKiin syksyllä '66 ja teki heti ystäviä. Monipuolinen osaja pistettiin töihin. Rakennuspäällikkö, koulutuspäällikkö ja puheenjohtaja. Tuhat tuntia täyttyi pian, mutta kiinnostusta riitti vielä kahteen linnanisännyyteen. Valmistumisen jälkeenkin Pekka oli aktiivinen osallistuja PIKin tilaisuuksissa. Harvalla oli Teekkarikylässä kotieläimiä, mutta Pekalla oli hyvin opetettu kissa. Ajoneuvo oli ilman muuta punainen Rättisitikka, jossa matkustaminen talvella oli kuin jääkaapissa istuisi. Myöhemmin se vaihtui siniseksi Kuplaksi, jolla hän teki edelleen nostalgia-ajot. Iloisen opiskeluaikamme kaljailloissa Pekka oli yleensä ensimmäisiä, jonka pään alle laitettiin tyyny. Tapasin sanoa, että "Sinusta tulisi muuten erinomainen yritysjohtaja, mutta..." Tulipa kuitenkin.

Kevytrakennelabrasta Pekka siirtyi kauppiaksi Soffkolle tuomaan ranskalaisia koneita ja laitteita. Pian hänet metsästettiin Telemecanique'iin. Vuoden koulutuksen jälkeen Ranskassa ja Italiassa ei hän baskeripäisenä olisi erottunut joukosta Montmarten rinteillä. Pekka ei koskaan briljeerannut ranskallaan. Vuosi myyntipäällikkönä ja sitten toimitusjohtaja. Hän loi tiukan suorituspalkkajärjestelmän ja yhtiö kasvoi. Voittoja investoitiin omaan toimitaloon, jonka suunnittelussa hän sai toteuttaa monipuolista teknistä kiinnostustaan ja lahjakkuuttaan. Sitten alan suurin, Sähkötukku Oy, kutsui Pekan toimitusjohtajaksi. Hän alkoi tuoda maahan myös kaapelia, ja Nokia hermostui. Kesälomallaan Pekka sai purjeveneelleen Saimaalle puhelun, että Nokia on ostanut yhtiön ja kaikki muut jatkavat vanhoina työntekijöinä paitsi hän.- Nokia epäonnistui kalliisti yhtiön haltuunotossa.

Pekka jatkoi kaapelien ym. maahantuontia yhdenmiehenfirmassaan. Puutarhat kukoistivat Tapiolan upean rivitalon pihassa ja sisällä. Pekalla oli vihreä peukalo. Useat radio-ohjatut koneet ja veneet todistivat myös, ettei se ollut keskellä kämmentä. Ns.laman aikana Machinetools-perheyhtiöltä kävi kutsu saneeraamaan firma. Rahoittajat antoivat Pekalle 6kk aikaa saada sieraimet pinnalle. Se onnistui ja Pekka jatkoi toimitusjohtajana käsi omistajan taskussa.

Niin innokas lentäjä kuin olikin, Pekka rakasti myös merta ja vietti kesälomansa yleensä veneessä koluten Suomenlahtea ja Itämerta. Toissakesänä hän kiersi koko Pohjanlahden. PIKissa Pekka aloitti moottorilennon, kasvoi hinaajaksi ja kiinnostui mittarilennosta. Tarkkuuslennon SMista tuli mitaleita. Viimeisessä saunaillassamme elokuun lopulla Pekalla eivät meinanneet sanat riittää, kun hän kuvaili haltioituneena lentämistä Kilotangolla topissa. Myös mittarilähestymiset minimisäissä olivat mannaa. Pekka halusi kokeilla ihmisen suorituskyvyn rajoja, ja nautti siitä suunnattomasti. Toissakeväänä Pekka kävi Kebnellä yli 8 km:ssa, ja kuvaili sitä vihamieliseksi ympäristöksi. Flutterinopeus lähenee sakkausnopeutta ja riskit ovat suuret. Pekan luonteeseen kuului analysoida asiat perusteellisesti itse. Hän pureskeli muiden valmiit totuudet. Pekka oli filosofi ja lateraalinen ajattelija lentokoneenrakentajan koulutuksella. Pekan kanssa keskustelu pyörähteli kuin arpakuutio. Ei koskaan tiennyt mitä uutta löytyy seuraavalta sivulta. Se oli fantastista. Pekalla oli silmää naiskauneudelle. 50-vuotisjuhlissaan daamit lausuiivat kilvan runojaan. Mutta Pekka edellytti myös älykkyyttä ja luonnollista seksuaalisuutta. Ei ollut monia live-in. Kaksi vuotta sitten Pekka löysi uuden elämäkumppanin. Oli jo päättänyt lopettaa puutarhanhoidon ja urbanisoitua. Tänä vuonna

he muuttivat yhteen. Pekan pitkä ja viehättävä tytär aloitti juuri kirjoitukset ja myös ajotunnit isän kanssa. Pekka oli perinneviikonloppu-vieraanani Räyskälässä 23-24 elokuuta, nautti hinaamisesta ja lähti sinisellä Kuplallaan. Olimme lähdössä helmikuussa Karibealle purjehtimaan. Jäämme kaipaamaan Pekan hersyvää huumoria, rehevää naurua ja leveää hymyä hoidetun harmahtavan parran ja paksujen silmälasien välistä.

Hyvästi Pekka

Pasi Venäläinen

Gustav Rosenlew - opepahvi uusiksi eläkeiässä

Marjukka Suila jatkaa ansiokasta juttusarjaansa jossa hän on tuonut rivipikiläisten luettavaksi PIKiläisiä henkilökuvia. Esittelyssä tällä kerralla on lentokenttien herrasmies, 10-kertainen isoisa, ja uusi purjelennonopettajamme, Gustav Rosenlew.

Miltä tuntuisi ajatus lennonopetuksesta seitsemänkymppisen opettajan johdolla? Täytyy tunnustaa, että itsestäni ainakin aika hurjalta. Visio open istuimelle kipuavasta omasta mummistani, joka sinänsä toki on ihana, saa hien nousemaan pintaan. Kun kohtaa kerhomme menneeltä keväältä tuoreen 68-vuotiaan purjelennonopettajan, Gustav Rosenlewin, pelko haihtuu. Onpa opettajalla ainakin kokemusta ja näkemystä niin lentämisestä kuin elämästä yleensäkin. Saa taas huomata miten suhteellinen käsite ikä onkaan. Samalla myös järkyttyy siitä, miten helposti tulee lokeroitua ihmiset iän mukaan; missä iässä mitäkin voi ja kuuluu tehdä. Melkeinpä tuntuu että on ajatuksistaan anteeksipyynnön velkaa.

Gustav, tuttavallisemmin Kustu, on opettanut ennenkin, vuonna 1952, kun vielä lennettiin kumiköydestä. Tuohon aikaan pahvin suorittaminen saattoi kestää kolmekin vuotta, kun suoritettiin A-, B-, ja C-merkkejä, ja koneeseen kavuttiin alusta saakka yksin, opettajan seuratussa lentoa maasta käsin ilman radiota, ja arvioidessa jälkeinpäin mikä mahdollisesti meni pieleen. Toki ensin harjoiteltiin ihan vain maan pinnalla, kokeiltiin siivekkeitä kovassa vastatuulella, vedettiin kumiköydellä maata pitkin, sen jälkeen vasta ilmaan, metrin korkeudessa muutama sekunti, ja vähitellen ylemmäs. Nyt on opettaminen Kustun mielestä niin paljon tehokkaampaa, kun kommunikaatio pelaa koko ajan, ja voi aina välittömästi näyttää mitä pitäisi tehdä.

Jos opettajaksi ryhtyminen hätkähdyttää meitä nuoria PIKiläisiä, saattaa se Kustun ikätovereille olla vielä ihmeellisempi asia. Nämä kun hänen sanojensa mukaan ovat sitä mieltä, ettei "näin vanhan äijän pitäisi lentää", ja kyselevät: "Vieläkö sinä lennät?" Kustua kysymys kummastuttaa, ja niinpä kyselijä saattaa saada takaisin herättelevän "Ajatko sinä vielä autoa?" -kysymyksen, osoitukseksi siitä ettei lentäminen Kustun mielestä sen ihmeellisempi asia ole. Kun mies kerran nyt vaivaavaa nuhaa lukuunottamatta tuntee itsensä täysin terveeksi, niin miksi olisikaan

Diplomi-insinööriltä löytyy looginen selitys kaikkeen, toki opepahvin hankintaankin: Tuon 50-luvun alun aktiivilentämisen jälkeen Gustav avioitui, sai neljä lasta, ja alkoi tosissaan työnteon, eikä aikaa riittänyt kentän laidalla notkumiseen. Vuonna -69 lennetty moottorilupa toi jälleen siivet Kustun selkään, mutta purjelentoa ei sankarimme voinut unohtaa. Oli kokeiltava jälleen "ihanaa purjelentoa". Niinpä lähes 40 vuotta pölyttymässä ollut lupakirja saatettiin voimaan jälleen 90-luvun alussa. Eikä purjelento pettänyt. Se oli juuri niin ihanaa kuin Kustu oli muistanutkin. "Se antaa vapauksia, joita maan päällä kulkiessaan ei saa, se on niin esteettistä, ja koko ajan täytyy olla tilanteen tasalla, kun sitä moottoria ei ole, jolla voisi päräyttää nostojen loputtua kotikentälle", Kustu hehkuttaa.

Kaikki oli kuitenkin totaalisesti muuttunut noitten vuosien aikana; sekä koneet että menetelmät. Toista sataa pursituntia ja noin 1750 moottorituntia kerännyttä ei ajatus alkeiskurssista kuitenkaan

ymmärrettävästikään innostanut, joten Gustav valitsi opekurssin. Siellähän kaikki kertautuisi mukavasti. Kurssille Kustu meni ihan itsensä takia, ei sillä mielellä että rupeaisi toden teolla opettamaan. Erään kerran Mono kuitenkin soitti ja kaipasi peruskurssilaisille opettajia. Gustav tuumaili, että eläkeläisellä kun on aikaa, niin mikäs siinä. Nyt kolme oppilasta on jo opetettu. Miten moni opintonsa lopettanut, säännöllistä elämää viettävä ihminen lupautuisi antamaan viikkoja kesästään istuakseen teekkarin kanssa koneessa. Varsinkaan pelkällä työtuntipalkalla?!

Opettamisesta Kustu sanoo pitäneensä aina, nyt ja silloin 50-luvulla. "On kiva nähdä kun oppilaat edistyvät ja innostuvat". Kahta Kustun oppilasta jututettuani vakuutuin siitä, että oppilaat olivat yhtä tyytyväisiä. Kehuja tuli luurin täydeltä. Kustu oli kuulemma tosi hyvä tyyppi, opetti oppilaan ehdoilla ja antoi näitten mokaillakin, oppia kantapään kautta. Toinen oppilaista kertoi yrittäneensä aluksi teititellä Kustua, johon tämä oli todennut: "Jos sinä viitsisit tuon teitittelyn lopettaa niin en tuntisi itseäni niin vanhaksi." Teekkareita on Kustun mukaan mukava opettaa, kun ne ovat niin fiksua väkeä. Siinä kuulitte!

Vaikka kalusto ja menetelmät vuosien varrella ovatkin muuttuneet, ovat nykypikiläiset Kustun mielestä samanlaisia kuin ennenkin, paitsi että laittavat ainakin Kebnellä entisaikoja parempia ruokia. Kiitos tästä kuuluu kai Kalkasmaan Jukalle ja Minkkisen Timolle. Gourmeeruokiin ja meihin nykypikiläisiin Kustu on parhaiten tutustunut asuessaan ykkösviikon ajan muiden Pikiläisten seassa Niia-rouvan mökillä viimeisinä viitenä vuotena. Joukkoon Kustu on hyvänä huumorimiehenä sulautunut mainiosti, ja sanoo itse viihtyneensä aina hyvin. Viihtyminen on varmasti ollut molemminpuoleista; onhan rikkaus olla tekemisissä muittenkin kuin vain samalla kymmenluvulla syntyneitten kanssa. Toisen Kebneviikon Kustu on perinteisesti viettänyt Pudasjärveltä tulevassa Pik 20-B (KR) porukassa.

Kebnestä ja Gustavista muistuu kuulemani tositarina mieleeni. Sen julkaisemista sisäinen sensuuri yrittää vastustaa, mutta menkööt... Kebnellähän on useasti juhlistettu valmistujaisia hienoinen illallisineen varsin juhlallisissakin merkeissä. Eräänä vuonna eräs norjanmaalle loikannut purjelennonopemme kertoi vaikeuksistaan pysyä pöydässä hillitysti ruokailun ajan. Vastapäätä kun istui Gustav, ja muovimukeihin oli taloudellisuuden nimissä kirjoitettu omistajien nimet. Gustavin ruskeana kuohuvaa olutta sisältävässä mukissa luki tietysti pahaenteisesti "kustu". Onneksi, sananlaskun mukaan, ei nimi miestä pahenna.

Hankittuaan moottoriluvan vuonna -69, on Gustav lentänyt moottorikoneilla aktiivisesti sadankin tunnin vuosivauhtia. Kerhon koneisiin hänen ei kuitenkaan ole tarvinut "kiilata", sillä Gustav on vuosien saatossa omistanut montakin eri konetta. Hän oli myös niin onnekas, että hänellä oli mahdollisuus lentää firmassa, jossa työskenteli. Lennettyään monimoottorikelpuutuksen, hän muunmuassa keräsi yli 400 tunnin tiimat lentämällä taksikoneen miehistönä. Tällä hetkellä Kustua kuljettaa Piper PA 18 A Super Cup. Vaikka miniä koneen ostoa kommentoikin toteamalla "Ja sinun iässäsi", täytyy tunnustaa, että melkein pä kateus läikähti rinnassa, kun Kustu näytti valokuvaa, jossa idyllisen maalaismaiseman, hänen "maaseutukotinsa" keskellä komeilee kyseinen kaunis lentokone. Sillä kelpaa päristellä ympäriinsä, välillä vaikka tyttäätä auttamaan hevostilan varsomisissa.

Kysyessäni Kustun parhaita lentämisen tuottamia elämyksiä hän kertoo olleensa vaihtopurjelentäjänä Islannissa 1952. Siellä oli kuulemma hienoa lentää rinnetuulissa laavamaisemassa. Pääsipä Kustu jopa kyytiläisenä hinauksessa 30 kilometrin päähän rannikolta sijaitsevalle laavasaarelle, jonne laskeutuminen toi mieleen tukialuksen saaren noustessa teräväreunaisena keskeltä aavaa ulappaa. Toinen hienoimpia kokemuksia oli nousu Kebnellä 8000 metriin keskelle kaunista pilvimaisemaa. Siellä tajusi, ettei ympärillä todellakaan ollut muuta elämää, oli todella yksin, Kustu kertoo.

Aikoinaan Kustu nähtiin PIKin johtuksessa; rahastonhoitajana ja varapuheenjohtajana. Kerhostamme Kustu puhuu lämpöä äänessä, ja sanoo, ettei voi kylliksi tuoda esiin sitä, miten tärkeätä on opiskelun aikana hakeutua jonkin harrastuksen pariin, josta voi parhaimmillaan saada elinikäisiä ystäviä. Ihminenhan kun kuitenkin on sosiaalinen olento. Kustulla tämä on toteutunut hienosti; edelleen tusinan verran "vanhoja PIKiläisiä" kokoontuu vuosittain vaihtamaan kuulumisia,

ja harrastus on säilyttänyt hohtonsa. Kustu pursuu intoa kertoessaan, että kaikkien harrastamiensa lajien joukosta, etenkin palattuaan purjelennon pariin, on lentäminen noussut ykköseksi. Ehkä mukana on vuosien tauon jälkeen myös uutuuden viehätystä. Tavoitteellisuus häntä ainakin kiehtoo. Aina on uutta opittavaa ja saavutettavaa. Tämä vuosi Gustavilta meni opettamisen merkeissä, lähivuodet hän haluaisi keskittyä matkalentoon. "Kulta-C, eli 300 km:n matka olisi hieno, kun kerran yksi timanttikin jo on."

Jokapäiväiseen PIK-elämään ei Kustu ota osaa, eikä haluakaan. Se on hänen mielestään opiskelijoita varten; jokainen polvi muotoilee omat systeeminsä. Uusia johtokuntia hän haluaa kuitenkin muistuttaa haasteesta, joka nousee lukuisien lajien tarjonnasta. Nykynuoriso etsii elämyksiä; yhtenä vuonna suoritetaan lentolupakirja, toisena sukelletaan. Miten saataisiin porukka kiinnittymään harrastukseen ja tosissaan panostamaan kerhoomme. PIK on niin iso systeemi suurine kalustoineen, että työvoimaa niin kaluston kunnossapitoon kuin opettamiseenkin tarvitaan rutkasti, Kustu pohtii. Ja miksipä PIKiin ei olisi hyvä kiinnittyä, koska koko elämän ajaksi saatujen ystävien lisäksi lentäminen kun on Kustun sanojen mukaan teekkarille hyvin sopiva tekninen laji, joka tarjoaa myös jatkuvasti niitä kovasti kaivattuja elämyksiä.

Marjukka Suila

FILE: Sini Merikallio

PIK:n Syysnäyttely on jälleen ohi ja uusia jäseniä on värvätty läjäpäin. Manu Skyttä otti kaksi viime talvena PIK-kurssin käynnystä haastatteluun ja kysyi miten ensimmäinen vuosi PIK:n lentotouhuissa. Yksi vuosi sitten haaviin jääneistä on Sini Merikallio, joka suoritti purjelentokurssin päätökseen lento-osuuden myötä juuri ennen syyslukukauden alkua.

Viime vuoden sähköfuksi Sini ajautui siis pahaa aavistamatta matematiikan luentojen tauolla A-salin edessä häämöttäneen lentimälaitteen luokse. Muutaman hetken juttelun jälkeen Sini kirjoittikin jo nimeänsä uusien jäsenten lennätyslistaan. Mitään aikaisempaa tietoa tai kokemusta hänellä ei purjelennosta ollut.

Näin Sini siis raahautui seuraavana aamuna Murjun eteen, josta matka kohti Räyskälää alkoi. Räyskälässä Sini katseli muiden pyörimistä taivaalla ja mietti voiko muka moinen kaartelu taivaalla antaa unohtumattomia elämyksiä.

Kilpeläisen Juuso sattui kuitenkin paikalle ja valisti Siniä, että ympyröitä purjekoneella voi tehdä toki muutenkin kuin vaakatasossa. Eihän siinä Juusolla enää muu auttanut kuin

viedä tyttö taivaalle. Ensin silmukka, perään pystykäännös ja Sini oli vakuuttunut purjelennon suomista elämyksistä siinä määrin, että kurssille oli päästävä.

Kerran viikossa iltaisin pidetyt teoriatunnit, jotka jatkuivat syksyltä aina kevätlukukaudelle saakka olivat usein taistelua väsymystä vastaan. Pian kuitenkin koitti kevät ja alkoi itse lento-osuuden odottelu. Vapun tienoilla järjestetty intensiivileiri ei kuitenkaan sopinut Sinin aikatauluun. Siihen päällimmäisenä syynä oli omalle hevoselle syntynyt varsa, jonka elämän alkuaskeleiden seuraaminen vei Sinin huomion. Lisäksi Sinin mielestä ei lento-osuus kevään luentojen ja tenttikauden kanssa päällekkäin ole paras mahdollinen ajankohta. Elo- ja syyskuun vaihteessa järjestetty uusi mahdollisuus kahden viikon intensiivikurssiin sai Sinin ajamaan asuntovaununsa Räyskälän leirintäalueelle. Kahden viikon aikana Räyskälä paikkoineen ja ihmisineen tuli tutuksi. Kaikki tietysti huipentui päivää ennen syyslukukauden alkua lennettyyn ja läpäistyyn lupakirjatarkkariin. Näin kerhomme konekiilarimäärä oli jälleen kasvanut yhdellä.

Muihin PIKiläisiin tutustuminen jäi Sinin osalta lähes kurssin varaan. Työtunnit jäivät kurssivuonna vähin, sillä oman hevosen kanssa vietetyt tunnit painoivat vaa'assa enemmän kuin halvemmalla lennetty lupakirja. Kuitenkin sekä omalta että PPL-kurssilta tuli tuttavuuksia, joiden kanssa kelpaa vaihtaa kuulumisia kerhotoiminnan ulkopuolellakin. Lisäksi Räyskälän kannustushenkkinen ilmapiiri miellytti Siniä. Poikkeuksena tähän voidaan pitää seuraavaa tapahtumaa eräissä Räyskälässä järjestetyissä maalinlaskukisoissa. Sini laski kilpailun jälkeen Clubilla saralle osuen reilun metrin päähän pläkästä. Toinen samanlainen ja Sini olisi kolkutellut karkisijoja. Se sai aikaan ennätysnopean suorituksen laskusaran purkamisessa. Eihän se sopinut, että joku kurssilainen päihittäisi ison nipun vanhoja konkareita - ja vielä tyttö.

Kuten Sinin purjelentouran vauhdikkaasta ja G-vitamiinirikkaasta aloituksesta voi päätellä, on hän varmasti yksi tulevia PIK:n tempukursseille osallistujia. Seuraavana tavoitteena Sinillä on myös pakettitarkkarin lentäminen, kunhan tiimat ja keikkamäärät täyttyvät. Moottorilentolupakirjan lentäminen saa Sinin osalta odottaa ainakin lähemmäksi valmistumista.

FILE: Juha Volotinen

Tuore rahastonhoitaja Juha Volotinen on kuulunut PIK-jäsenistöön jo muutaman vuoden ajan. Kuitenkin lentämisen PIKissä Juha aloitti todenteolla vasta viime syksynä osallistuessaan kerhon PPL-kurssille.

Juha on aloittanut lentämisen heti iän salliessa eli 15-vuotiaana. Luonnollisesti PIK ei kuulunut vielä kuvioon tässä vaiheessa vaan silloinen kotikenttä sijaitsi Joensuussa. Purjelentäjän lupakirja lyötiin käteen 16-vuotiaana. Opiskelun alkuun asti Juha harrasti ilmailua Joensuussa. Otaniemeen päästyään hän tuli oitis PIKin jäseneksi. Aikaisemmin muodostunut mielikuva PIKistä ahkerasti lentokoneita suunnittelevana ja rakentavana kerhona murtui kuitenkin pian kylmän totuuden paljastuessa.

Ensimmäisenä PIK-vuotenaan Juha kävi messuilla ja keräsi työtunteja, mutta kevään koittaessa työ ja muut kiireet sysäsivät lentämisen taka-alalle. Näin siis viime syksyyn saakka, kunnes lentämään teki taas mieli. Ei siinä muu auttanut kuin mennä PPL-kurssille. Työtunteja Juha teki lähinnä kerhomme kirjanpidon parissa. Johtokuntakin Juhan anomuksesta heltyi ja myönsi vanhalle uuspikiläiselle oikeuden uuden jäsenen sääntöön, eli Juhakin sai tehdä työtunteja maaliskuun loppuun saakka. Työtunteja kertyikin mukavasti ja lupakirjan kustannukset olivat kymppitonin luokkaa.

Lento-osuuden Juha aloitti jo heti joulukuussa. Vaikka koulukonekin seisoj välillä lähes kuukauden, oli Juhalla lupakirja kädessä jo hyvissä ajoin keväällä. Nyt tarkoituksena on kerätä tiimaa sen verran, että hän pääsisi pudottelemaan miehiä taivaalta, eli keräämään ilmaista tiimaa hyppymiehiä kuskatessa. Omasta purjelentokokemuksesta huolimatta (tai juuri sen vuoksi) ei hinauslentäminen ainakaan toistaiseksi miestä houkuttele.

Muutaman vuoden tauko pursilentämisessä johtui lähinnä työstä ja muista kiireistä, mutta Juha myöntää, että lentämään olisi todennäköisesti tullut lähdettyä, jos joku olisi mukaan kysellyt. Toivottavasti tämän vuoden uudet jäsenet, jotka jo omistavat jonkin sortin lupakirjan saadaan lentämään myöskin PIKin kalustolla.

Kuten jo tunnettua, Juha jatkaa ainakin loppuvuoden kerhon rahastonhoitajana, missä varmasti työsarkaa riittää. Tuulisella paikalla seisominen ei näytä Juhaa ihmeemmin huolestuttavan. Opiskelun saralla Juha on viittä vaille valmis elektroniikkaan perehtynyt sähkö-DI.

PIKiläisiä Juha pitää mukavan porukkana ja kerhoon on hänen mielestä helppo päästä sisälle. Toivottavasti ensi kesänä Juhaan törmää Malmin lisäksi myöskin Räyskälässä ja Juhan purjelentoura jatkuisi muutaman vuoden tauon jälkeen myös PIKissä.

Sarjoksen piirtäjänä toimi [Jukka Tanninen](#) Lappeenrannasta.

Viron leiri 31.5.-8.6.1997

Kerhon Baltian asioiden hoitaja Kari Kemppi johdatti kymmenisen kerholaista, vähintäänkin saman verran GSM-puhelimia, pari nelipyöräistä kuljetusvälinettä, kaasugrillin (sekä pari purjekonetta) taas Ridalin maisemiin tarkistaakseen Vilgan desibelitason sekä sisäfileen mureuden. Ensimmäistä kertaa mukana ollut Simo Huopio kertoo seuraavassa kokemuksiaan.

M/S Apollo oli ulkonäöstä päätellen seilannut Itämeren jo vuosikymmeniä ennen PIK-kansan ensimmäisiä vaelluksia Baltian sisämaille. Laivan henkilökunta oli nähtävästi jo viime vuosilta oppinut että henkilöauto+kevytperävaunu voi tarkoittaa yli 15m yhdistelmää; LS4:n putkesta ei tullut tällä kertaa pahemmin valituksia. Muutenkin laivareissu ja sitä seurannut automatka Viron halki sujui ilman suurempia kimmelluksia. Samaa ei voi sanoa hinausyhdistelmästä, joka sai Tarton lennonjohtolta väliaikaisesti pasmat sekaisin. Lennonjohto kun yritti yht'äkkiä mm. käskä jo irrottanutta purjekonetta holdaamaan perusosan kohdalla samalla kun Suhinin olisi pitänyt vetää ylös viime tingassa juuri laskun loppuvaiheessa. Nähtävästi toisaalla kierroksessa oleva läpäriharjoittelija oli hukkunut? Ilmailufraseologisesti korrekti *"Please repeat, I'm landing now!"* kuitenkin selvitti tilanteen.

Lentäen olisit jo perillä ... (kuva: Simo Huopio)

Perillä ridalissa aikaisempina vuosina mukana olleet huomasivat teknistä kehitystä tapahtuneen; Telen GSM-kortin avulla nykyaikainen langaton viestintä sujui varsin vaivattomasti myös kentän laidalta. Paikallinen konekanta puolestaan tuntui jääneen ilman teknistä ylläpitoa, jotkut yksilöt selvästikin vaatisivat hieman perusteellisempaa huoltoa. Lisäksi ainakin vierailumme alkuvaiheessa Jantarien ja Blanikien vuokra oli hilattu aikaisempaan verrattuna tähtitieteellisiin lukemiin. Suomeakin kalliimmat hinnat tekivät mukana raahatut koneet erittäin suosituiksi.

Gurmeeta ja kulttuuria

Leirillä oli mukana huomattavan suuri osuus meitä ensikertalaisia, joten ensimmäinen lentopäivä menikin suurimmaksi osaksi kenttätarkkareissa ja ympäristöön totuttelemisessa. Erittäin tärkeä osa ympäristöä on myös ruoka, jonka valmistimme useimmiten itse; Polyteknikkojen ruokailukerhon vegetaristien uudelleen koulutusleiri aloitti varsinaisen käännytystyön varovasti, aluksi tarjolla ei ollut paikallisen teurastamon tuoreita antimia vaan "vain" laivalta asti kannettuja sisäfileitä sekä monipuolisia lisukkeita. Loppuviikosta koulutus oli tehnyt jo selvästi tehtävänsä; Salaatti ja melkein kaikki muukin oli jätetty ruokavaliosta pois, päivässä käytetyt ruoka-aineet olivat miehekkäät 3kg sisäfilettä, vuosikertapunaviiniä ja täytekkua.

Alkuvuokkaan sattuneet pari tymäpäivää käytettiin vierailuihin lähikaupungeissa ruokailun ja shoppailun merkeissä. Luonnonvoimat halusivat selvästi pitää lentotoiminnan minimissään,

maaliinlaskukisakin jouduttiin keskeyttämään vihaisen tumman pilven käydessä päälle. Tymäpäivinä illan gourmet-, shakinpeluu- ja saunomisrituaaleja venytettiin alkamaan jo alkuiltapäivästä. Iltaisin tapahtunutta paikallisten panimotuotteiden laadunvarmistusta säesti usein esimerkillisen runsas teekkarilaulanta, joka jatkui usein pikkutunneille saakka.

Jokaiseen ulkomaanmatkaan kuuluu myös annos korkeakulttuuria, tätä meille tarjosi Pölvassa järjestetty rock-konsertti, jossa esiintyjinä oli virolaisen pop/rock-musiikin oivallisia edustajia. Etenkin nuorta (ja näyttävää) naisenergiaa uhkuva CLICK OK! sai seurueemme seuraamaan esitystään suurella hartaudella. Em. tyttöbändiä huomattavasti kuuluisampi mutta myös raskaampi (ja rumempi) Terminaator puolestaan rupesi kovasti janottamaan.

Paljon uusia lentokokemuksia

Leirin alusta pari päivää myöhästynyt Niemen Eki koki konkreettisesti sen että virolaiset käytännöt lentoturvallisuusasioissa poikkeavat hieman totutuista. Purjekoneita, jotka eivät ole täysin lentokuntoisia säilytetään ilman varoitusmerkintöjä. Paikallisen kerhon edustajat saattoivat Ekin ilmaan Janttarilla ilman toimintakuntoisia mittareita. Muiden ilmassa olleiden toimiessa radio-avioniikkana keikka venyi kuitenkin parituntiseksi ja päättyi ilman lisäkommelluksia. Ainakin itselleni tämä todisti taas, että vähänkin vieraampien koneiden kanssa saa olla melkoinen paranoi, jos meinaa selviytyä kokonaan ilman kommelluksia.

Acro varikolla (kuva: Simo Huopio)

Leiriviikon toisella puoliskolla nautimme mainiosta kelistä. Helteisen aurinkoisessa säässä leiriläiset lensivät ahkerasti. Matkalentokilometrejä kertyi porukalle satoja päivässä. Hupilentäminen, taitolento ja muuten vaan maisemien katselu oli myös suosittua. Koko viikon kestäneet hintaneuvottelut kohtuullistivat paikallisen kaluston hinnat. Jonkinlaisena "kompensaationa" ylikorkeista hinnoista saimme jopa yhden päivän ajan lentää koneilla pelkillä hinauslipuilla.

Viron leirin perinteisiin kuului myös Pölvassa asuvan rautakaupanpitäjä Sulevin muistaminen. Sulevi toimi aikanaan yhtenä kontaktihenkilönä ensimmäistä Viron Leiriä (tm) järjestettäessä. Hän oli saanut saunaremonttinsa ainakin jonkinlaiseen vaiheeseen. Saunan testauksen ja lämminhenkisen jutustelun jälkeen PIK-joukkio jatkoi vielä Hotelli(?)/Ravintola Pesan Kantrihelvettiin. Pesan varsin pysähtynyttä tunnelmaa koetimme parantaa mm. teekkarilauluilla, kuitenkin varsin laimealla menestyksellä.

Mukana raahaamamme kaksikko jäi tälläkin kertaa lisäpäiviksi odottamaan hakuporukkaa. Kukaan ei, yllättävää kyllä, tällä kertaa ollut kovin innokas jäämään koneen seuraksi.

Virossa ei ollut yhtä extremeä kuin Kebnellä, kuitenkin varmaan sen 40 astetta lämpimämpää. Gurmeeta, mainiota porukkaa ja ainakin ensikertalaiselle uusia lentokokemuksia löytyy molemmilta. Ensi vuonna uudestaan!

Simo Huopio

Purjelentokalustosta

Kerhon varapuheenjohtaja Antti Koskiniemi on seurannut tarkkaan kerhon purjelentämistä ja erityisesti uuspikiläisten lentoaktiivisuutta. Antti ehdottaa PIK:n konekannan uudistuskierrosta niin että se vastaisi tämän päivän kerholaisten tarpeita.

Pikin purjelentokalusto lentää tätänykyä kohtuullisesti, noin 1200 tuntia vuodessa eli siis 200 tuntia per vuosi per kone. Siis kalustoa ei ole liikaa. Mutta onko kalusto oikeanlaista?

PIKin koulutusluvut ovat jo muutaman vuoden ajan olleet kalustoon nähden pienet, kymmenen opilaan luokkaa vuodessa. Samalla purjelentäjien keski-ikä PIKissä on kasvanut noin vuodella joka vuosi, siis lupakirjan saaneistakin merkittävä osa lopettaa tai siirtyy muihin kerhoihin. Uskon osasyynä olevan, että PIKissä ei ole lentäjille muodostunut selkeää kehityskaarta, kuten monissa muissa kerhoissa. HC-lentoja lennetään nykyisin harmillisen vähän. Uusia matkalennon harrastajia ilmaantuu harvoin, siis ei päästä lupakirjatasolta sille tasolle, millä harrastaminen on kaikkein antoisinta. Onneksi on muutamia valopilkkujakin.

Mitä jäsenen kehityksellä on tekemistä kaluston kanssa? Kun kerhon kaksi suosituinta matkakonetta lentävät 500 tuntia vuodessa, tarkoittaa se että niihin rittää kiilareita aamuisin. Siinä nuorelle lentäjälle LS4- tyyppit voivat tuntua joltain armopalalta. Siihen turhautuu ja lopulta kaveri saattaa häipyä kuvioista kokonaan, kun oikein koskaan ei pääse juuri sillä kivalla koneella lentämään. Siis tarvittaisiin enemmän sellaisia koneita joilla on kiva lentää.

Mistä rahat? Mielestäni kerho voisi myydä toisen kaksikon, sen jolla ei saa lentää tempua, ja ostaa tilalle matkalentopurjekoneen. Se tosiasia, että kerhon kaksikot lentävät paljon, ei mielestäni tarkoita sitä että kaksi kaksipaikkaista tarvitaan. Ne lentävät paljon, koska ne ovat leireillä ja niillä lennetään sellaista mihin ne kelpaavat kun se ensisijaisesti pilotin haluama kone ei ole saatavana. Kaikkia kursseja ei ole pakko pitää päällekkäin ja jos jonakin vuonna oppilaita on paljon niin käytetään sitten esim säätiön kaksikkoja. Sitä paitsi, ei kerholla ole kovin montaa aktiivista purjelennon opettajaakaan.

Esimerkiksi käytetty Ventus, Discus, LS4 tai LS6 ovat vaihtoehtoja, joihin vaihdettaessa ei paljoakaan kuluisi rahaa. Toisaalta uuteen koneeseen vaihtaminen olisi investointi pitkälle tulevaisuuteen, ja se siirtäisi seuraavaa kalustonvaihtoa kauemmaksi (vastaavasti kyllä palaisi rahaakin siinä touhussa).

Harjoituskone? Kerhon Club Astir on kaikin puolin 'käytetyn oloinen'. Se lentää kerhossa vähiten, siis on ilmeisesti epäsuosiossa. Kannattaisi miettiä senkin vaihtoa esim uuteen PW-5:een.

Antti Koskiniemi

PIK-Tutkain

Syksyn ensimmäisessä saunaillassa oli esitelmöimässä harvinainen suomalaisvieras. Singapore Airlinesin B747-200 ja -300 kippari Pentti Niemi kertoili Jumbosta, sillä lentämisestä, työnantajayhtiöstään sekä suomalaisittain poikkeuksellisista lento-olosuhteista. Varsinaisen esitelmän jälkeen illan vieras vastaili kysymyksiin lähes pikkutunneille ja puheenaiheet karkasivat illan pimetessä lentämistä painavampiin yhteiskunnallisiin aiheisiin (vai onko niitä edes olemassa?).

MS

Pikissä on käynnistetty tutor-toiminta. Tarkoituksena on saada uudet jäsenet entistä paremmin kerhon aktiivitoimintaan mukaan. Tutoreiden tehtävänä on opastaa ja neuvoa uusia jäseniä kaikissa mahdollisissa kerhotoimintaa koskevissa kysymyksissä sekä tutustuttaa uusia jäseniä PIKIn toimintaan ja PIKiläisiin.

AK

Suomen solmimat viisumivapaussopimukset Latvian ja Liettuan kanssa tulevat voimaan marraskun puolivälin tienoilla. Tapauksen jälkeen koko baltia on viisumivapaata aluetta!

SH

Oulun Lentonäytöksessä kesäkuussa oli paikalla useampikin pikiläinen ainakin PKT:n ja CSX:n voimin. Näytöksessä nähtiin tietenkin myös PIK-merkkinen kone esiintymässä, sillä oululaiset tahot esittivät PIK 20:lla näyttävää temppulentoa. Kaiken kaikkiaan näytös oli menestys, sillä säät suosivat tapahtumaa ja koneita oli ennätys paljon.

KR

Experimental-päivät järjestettiin ensimmäistä kertaa Hyvinkäällä juhannuksen jälkeisenä viikonloppuna. Näytteillä oli runsaasti kaikenlaisia jänniä, lähinnä itsetehtyjä koneita. Myös Varttimarkan runko oli näytteillä uuden omistajansa toimesta. Runkoa esitellyt henkilö sattui kysymään paikalle osuneilta PIKJ:n edustajilta: "Päivää, tietävätkös pojat, mikä kone tämä on?" Pienen hiljaisuuden ja suun virnistyksen jälkeen vastaus oli: " Hmm, ei olla ikinä kuultukaan moisestä..."

KR

PIKIn johtokunta päätti poiketa totutusta rutiinista ja piti kesällä yhden johtokunnan kokouksen Tallinnassa. Matka tehtiin kahdella kerhon koneella (omalla kustannuksella tietenkin!).

KR

Heinäkuun 26. päivän aamuna Räyskälässä muiden kerhojen edustajat ihmettelivät - tai lähinnä ihailivat - pikiläisten tapaa parkkeerata kaikki 11 konettaan omituisen tiiviiseen muodostelmaan. Kyseessä oli tietenkin ns. **Konepotrettikuva** eli kerrankin koko 11 koneen laivasto yhdessä kuvassa. Ko. kuvat ilmestyvät mm. Murjun seinälle suurennoksina. Konepotrettikuvan jälkeen lennettiin Räyskälässä PIKIn kolmella mottikoneella myös tiukkaa puljalentoa harjoitusmielessä. Tiedä vaikka joskus nähtäisiin kerhon koko 11 koneen laivasto tiukassa timanttimuodostelmassa taivaalla - siis taivaan täydeltä PIKIn koneita?

Konepotrettikuvan jälkeen lennettiin Räyskälässä PIKIn kolmella mottikoneella myös tiukkaa puljalentoa harjoitusmielessä. Tiedä vaikka joskus nähtäisiin kerhon koko 11 koneen laivasto tiukassa timanttimuodostelmassa taivaalla - siis taivaan täydeltä PIKIn koneita ???!

Perinteinen **Marskin Majan sauna** pidettiin perinteiseen tapaan heinäkuuisena lauantai-iltana. Ennen saunaa järjestettiin Vpj Antin johdolla myös pikiläisten maaliinlaskukilpailu, jota kuitenkin

sade haittasi. Antti oli myös organisoinut maukasta gurmeeta saunojien iloksi. Saunomisen ja juomisen lomassa nähtiin mm. useita salamavalojen loisteessa saunan ja järven välissä viuhahtelevia haamoja. Huhujen mukaan myös Luolamies oli paikalla. Perinteistä puustaputoamiskilpailua ei nähty, koska kilpailuväline oli tärveltyntyt aikaisempina vuosina pahoin...

KR

Elokuussa organisoitiin jo toisen kerran **Vesikurssi**. Kouluttajana toimi Etelä-Suomesta oleva vesikoneyrittäjä, koneena oli Maule M5. Vesikelpuutuksen lensi 3 pikiläistä. Mm. JP Purjeella on varmasti mielenkiintoista kerrottavaa vesilentämisen ihanuudesta. Tai ainakin ko. koneesta, sillä Maule on kuulema maailman ensimmäinen tehdasvalmistainen experimental-kone...

KR

Toinen pursukurssin lento-osa järjestettiin myös elokuussa. Kurssille osallistui kaksi jo alkuvuonna teorian suorittanutta oppilasta, joista toinen sai pahvin valmiiksi. Toinen oppilas jatkaa lennot loppuun ensi keväänä. Opettajana toimi tässä Gustaf Rosenlew, jolle parhaimmat kiitokset.

KR

Tuleva HinausUpseeri Lehti koulutti kesällä kaksi uutta **hinauspilottia** Pikille. Kolmannen hinaajan koulutus saatetaan loppuun ensi keväänä. Aki Suokas kävi edustamassa Pikiä elokuussa Tarkkuuslennon SM-kisoissa Immolassa ja nappasi vankalla rutiinilla Suomen Mestaruuden. Lentolehtisen toimitus ja johtokunta onnittelee!

Punaisen Sian **Vesilentoleirille** Hauholla osallistui elokuun loppupuolella jälleen runsaslukuinen joukko vesilentäjiä. Paikalla oli toistakymmentä vesikonetta, joista 4 -5 konetta oli Ruotsista. Leirillä nähtiin myös useampia vesilentämisestä kiinnostuneita pikiläisiä.

KR

Perinteisessä **Fuxisuunnistuksessa** vuxit suunnistivat myös Pikin rastille, jossa aiheena oli paperilennokkilpailu. Rastilla oli jaossa myös PIK-infoa. Messuministeri Marko organisoii Pikin rastin mainiosti.

Kerhon uudeksi **Rahastonhoitajaksi** valittiin syyskuun alussa pidetyssä ns. Ylimääräisessä kuukausikokouksessa kerhon kirjanpitäjä Juha Volotinen. Elokuun loppuun saakka rahaviskaalina toiminut Mikko Rieppola joutui (?) näet muuttamaan työn perässä Etelä-Ranskaan. Mikko hoiti rahaviskaalin vaativat tehtävät erinomaisen hyvin, josta hänelle parhaimmat kiitokset. Ranskasta kantautuneiden huhujen mukaan viini ja patonki maistuvat ja lämpöä riittää, mutta varakasta Viinitilan Perijätärtä ei ole vielä löytynyt... Juha varmasti hoitelee rahaviskaalin tehtävät mallikkaasti vuoden loppuun, sillä hänellä on hyvä tuntuma kerhon raha-asioihin hoidettuaan kirjanpitoa erittäin hyvin vuoden alusta lähtien.

KR

Kerhon raha-asioita on tänä vuonna hoidettu varsin mallikkaasti, mikä kävi ilmi tilintarkastajien tutustuessa elokuussa **Välitilinpäätökseen**. Erityisesti kirjanpito on hoidettu esimerkillisesti. Viimevuotiset rahaviraston kaaosmaiset sotkut on saatu tänä vuonna pois päiväjärjestyksestä. Kerhon rahatilanne ei kuitenkaan ole kovin hyvä, erityisesti kesäaikaan on likviditeettiongelmaa. Yksi ylimääräinen 100kmk tekisikin hyvää tulopuolella...

KR

Syysnäyttely pidettiin totuttuun tapaan 22-26. syyskuuta TKK:n A-salin edustalla. Paikalla oli mm. LentoKone LS 4. Uusia tulevia PIK-pilotteja ja muuten vaan ilmailusta kiinnostuneita kävi paikalla runsaasti. Kylmiä tyyppejäkin Nelosesta oli jaossa.

Syyskuun Kuukausikouksissa kerhoon liittyi reilusti yli 20 **uutta jäsentä**.

Syksyn kurssit ovat vetäneet lupakirjaa halajavia uusia ja vanhoja kerholaisia ihan mukavasti. Viimeisten tietojen mukaan pursikursin on aloittanut 10 ja mottikurssin 15 taivaalle halajavaa. Jos jotakuta kiinnostaa vielä osallistua kursseille, ottakoon pikaisesti yhteyttä koulutusvastaava Pekka Aholaan.

Uusien Jäsenten Lennätykseen lauantaina 27.9 Räyskälässä osallistui reilut 20 tulevaa PIK-lentäjää. Lennätystä oli tarjolla kerhon 2-päikkaisilla purtsikoilla ja mottikoneilla COV ja CSX. Lennätystoiminta oli vilkasta ja jatkui aina auringon laskuun saakka.

SikaJuhlat päättivät totuttuun tapaan Räyskälän lentokauden lauantaina 27.9 Hämeenlinnan Ilmailukerhon toimiessa tällä kertaa järjestävänä tahona. Paikalla olijat saivat mm. ihailua valtaisaan juhannuskokkoa, joka unohtui polttaa juhannuksena (vai oliko kulovarointi syynä..) Hyvä idea tämä sikajuhlakokko, toivottavasti myöhempinäkin vuosina nähdään vastaavaa (kokkohan on samalla hyvä maamerkki yöllä lentäville...!) Ohjelmanumerona oli mm. Räyskälä-aiheinen nimitietokilpailu, jossa Pikin edustajakin menestyi mainiosti. Lentokautta päätettiin pitkälle aamuyöhön enemmän tai vähemmän kosteissa tunnelmissa...

Espoon Ilmailukerho ja Nuorisoilmailijat järjestivät SikaJuhlien jälkeisenä päivänä (!) Malmilla **Ilmailupäivän**, jossa oli tarjolla purjelentoa halukkaille Itä-Helsingin yläpuolella. Purjelennosta kiinnostuneita oli paikalla enemmän, mitä ehdittiin lennättämään 2 pursikoneella. Pikin tuleva HinausUpseeri Lehti hoiti hinaukset TOWilla kiitettävällä tehokkuudella. Hinaus- ja lentokuviot oli tarkkaan sovittu Malmin Tornin kanssa ja mm. hinausköysi oli pudotettava ennen jokaista laskua. Taisipa Lehti oikein nautiskella päästessään harrastamaan syöksypommitushinauslentämistä...

Suomen teekkarit järjestivät valtakunnallisen **TeekkariTempauksen** viikolla 41 eri puolilla maata. Teemana oli ns. Sohvakuolemien vähentäminen. PIK osallistui Tempaukseen yhtenä päivänä Tapiolassa, jossa oli näytteillä kerhon LS 4 -PurjeKone.

PIKin huoltotoiminnasta vastaavat organisoivat Malmilla lauantaina 11.10 **Huoltokurssin**, jollakoulutettiin uutta huoltovoimaa Pikille. Paikalla olikin peräti 14 kiinnostunutta pikiläistä perehtymässä mottikoneen huoltamisen saloihin. Kurssi onnistui hyvin ja oli erittäin tarpeellinen. Kurssille osallistuneista voi useistakin kehittyä myöhemmin uusia HuoltoGuruja.

Säilytys- ja huoltotilasta on puutetta Pikissä. Jos joku tietää Pääkaupunkiseudulla edullista (eli miltei ilmaista) ja vielä lämmintä ilmailukerhon käyttöön sopivaa tilaa, ottakoon pikaisesti yhteyttä Johtokuntaan.

Toukokuun alusta käyttöön otettu PIKin moottorikoneiden tietokonepohjainen varausjärjestelmä eli **PIKRES** on osoittautunut mainioksi. Koneiden varaustilanteen lisäksi voi järjestelmästä seurata mm. koneiden huolto- ja tuntitilannetta. Parhaimmat kiitokset järjestelmän kehittäneelle Petri Suomiselle.

Pikin **puhelinnumero** Murjuun (468 3196) löytyy nykyisin HPYn puhelinluettelon Yritysnumerot-osasta